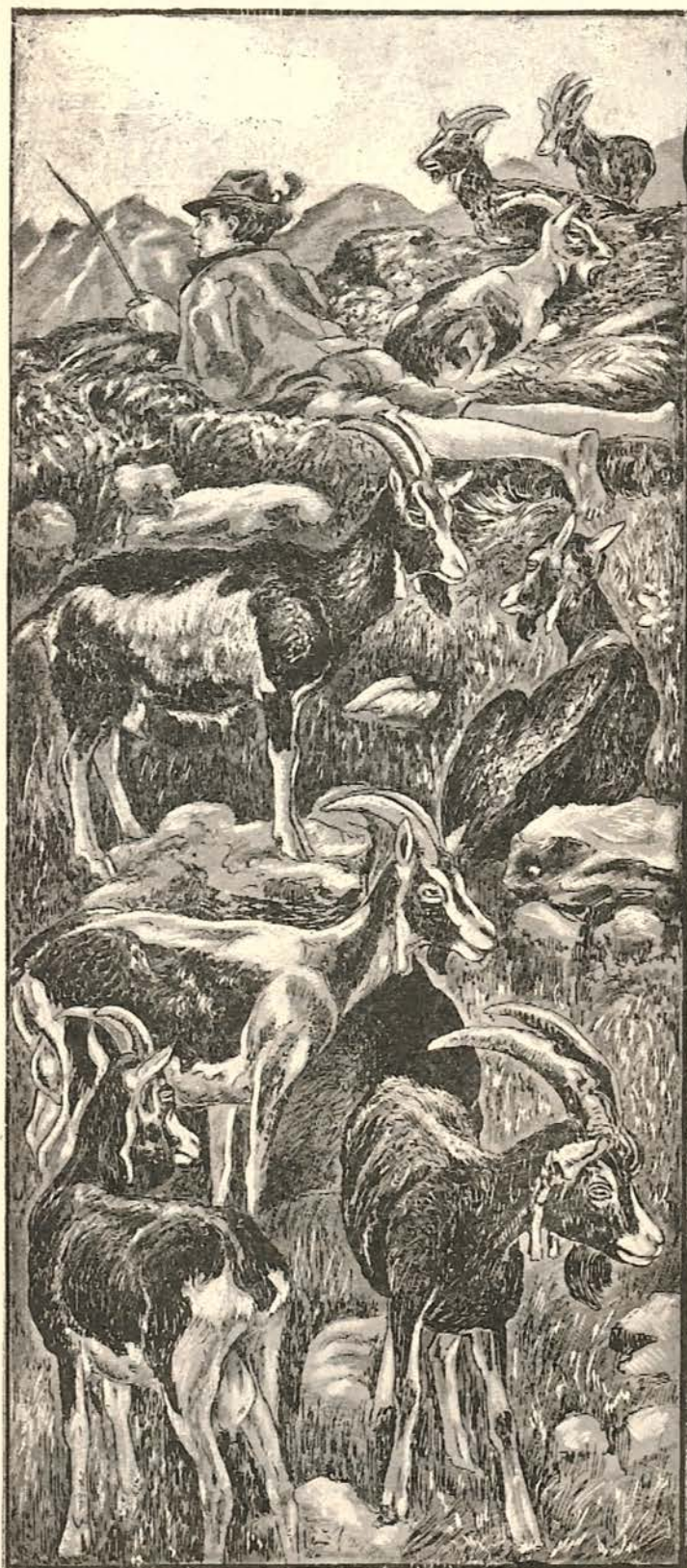

още едно или двѣ парчета отъ вкусното сирене и изпило чаша сладко млѣко, нему му станало толкова добръ, че то се почувствувало силно привързано къмъ иначе страшния планинецъ.

— „Когато лошо врѣме те изненада, или когато стадото ти пасе татѣва наблизу, ти пакъ можешъ да дохаждашъ при мене“, казалъ планинецътъ при раздѣлата си съ козарчето, ала не забравилъ да добави: „само съ едно условие, че ти нищо не ще кажешъ на хората отъ долината за мене и за моето стопанство, защото, иначе, приятелството ни ще бѣде скжсано и ти ще видишъ тогава, кой ще те прибира въ лошо врѣме.“

Козарчето обѣщало на планинеца да не го издаде нито съ една дума. И това, наистина, траяло извѣстно врѣме; ала по-послѣ тайната започнала да го безпокои; за нея нѣмало вече много мѣсто въ младото сърце, и то чакало само удобенъ случай за да я изкаже. Такъвъ случай скоро се явилъ.

Било вечеръ, слѣдъ една ужасна буря. Дѣждъ като изъ ржавъ валѣлъ, водѣ отъ всѣкадѣ се стичали и планинскитѣ потоци започнали да буйствува. Отъ нѣкое врѣме, обаче, започнало да личи, че лошото врѣме съ нищо не уврѣжда младото козарче; така и днесъ то докарало своитѣ кози съвсѣмъ сухи, а по неговитѣ дрехи нѣмало ни влакно измокрено.

На по-голѣмия му братъ, Иванъ, това направило впечатление; той билъ хитрецъ. „Тукъ се крие нѣщо, което азъ трѣбва да узная“, казалъ си той, и веднага щомъ се прибрали двамата въ стаята за спане, започналъ да разпитва козарчето. То, разбира се, си припомнило за даденото обѣщание на планинеца и затова отначало не искало да говори. Но скоро сърдцето му се прѣпълнило и то разправило всичко за усамотената пещера горѣ, високо въ планината, за нейния обитател и за